

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/4/2024
Identifikačné číslo spisu:	1006201239
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1006201239.17

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádovej, v spore žalobcu JUDr. J. U., PhD., narodeného XX. H. XXXX, U., Q. J. U. XX, zastúpeného BUZINGER & PARTNERS s. r. o., Bratislava, Námestie Martina Benku 15, IČO: 47 253 401, proti žalovanému JUDr. Tomášovi Váňovi, Bratislava, Záhumenská 23, správcovi konkurznej podstaty úpadcu WOOD - Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r.o. v konkurze, Radošina, Piešťanská 2, IČO: 34 135 537, o určenie pravosti prihlásenej pohľadávky, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbi/64/2006-1439 z 1. augusta 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbi/64/2006-1439 z 1. augusta 2023 v napadnutom výroku II. m e n í tak, že pohľadávka žalobcu proti úpadcovi WOOD -Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r.o. v konkurze, so sídlom Piešťanská 2, 965 05 Radošina, IČO: 34 135 537 v sume 196.280,48 eura (5.913.145,70 Sk), prihlásená v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1K/116/04, je oprávnená a zistená vo výške 60.678,48 eura.

II. Vo zvyšnej časti napadnutého výroku II. a v závislom výroku III. o trovách konania rozsudok Krajského súdu v Bratislave z r u š u j e a vec mu v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8Cbi/64/2006-1439 z 1. augusta 2023 rozhodol tak, že výrokom I. určil, že pohľadávka žalobcu proti úpadcovi WOOD - Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r.o. v konkurze, so sídlom Piešťanská 2, 965 05 Radošina, IČO: 34 135 537 v sume 5 913 145,70 Sk (196 280,48 eura), ktorá bola prihlásená v konkurznom konaní sp. zn. 1K/116/04 vedenom na Krajskom súde v Bratislave, je oprávnená a zistená do výšky 8 654,85 eura. Výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal na Krajskom súde v

Bratislave určenia, že jeho pohľadávka voči úpadcovi WOOD -Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r.o. v konkurze so sídlom v Radošine (ďalej aj „dlžník“ alebo „úpadca“ alebo „spoločnosť WOOD“) v sume 5 913 145,70 Sk, ktorá bola prihlásená v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1K/116/04, existuje, je oprávnená a nie je sporná čo do dôvodu a výšky.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že písomným uznaním dlhu z 13. septembra 2005 spoločnosť WOOD uznala dlh voči advokátovi JUDr. J. U. vo výške 4 969 030 Sk plus DPH, ktorý vznikol v súvislosti s poskytovaním právnych služieb na základe mandátnej zmluvy z 20. januára 2004, pričom k uznaniu dlhu došlo v čase, keď spoločnosti WOOD bol konkurzným súdom ustanovený predbežný správca. Následne dňa 20. septembra 2005 bol uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1K/116/04 vyhlásený konkurz na majetok spoločnosti WOOD. Žalobca si v konkurznom konaní prihlásil svoju pohľadávku vo výške 5 913 145,70 Sk z titulu poskytovania právnych služieb spoločnosti WOOD a na jej preukázanie predložil uznanie dlhu z 13. septembra 2005 a mandátnu zmluvu z 20. januára 2004. Keďže správca konkurznej podstaty úpadcu (ďalej aj „správca“) prihlásenú pohľadávku poprel, žalobca podal na súde žalobu o určenie pravosti popretej pohľadávky. Sporným bolo, či žalovaný poprel prihlásenú pohľadávku dôvodne, keďže dlžník dlh písomne uznal.

4. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 323 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Obch. zák.“), upravujúce uznanie záväzku, ktorého právnym dôsledkom je vznik vyvrátiteľnej právnej domnienky, že záväzok v čase jeho uznania dlžníkom existoval. Za podstatné však považoval to, že uznávací prejav bol vykonaný v čase, keď dlžníkovi bol konkurzným súdom ustanovený predbežný správca, a preto inštitút uznania je potrebné vykladať v kontexte s príslušnými ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o konkurze a vyrovnaní“ alebo „ZKV“). Z ustanovenia § 9c ZKV vyplýva neplatnosť právnych úkonov dlžníka pri nakladaní s majetkom vtedy, keď predbežný správca nedal súhlas na toto nakladanie. Pojem nakladať s majetkom treba vykladať so zreteľom na ustanovenie § 4b ods. 1 ZKV, ktorého účelom je zabrániť majetkovým dispozíciám na úkor veriteľov. Obidve ustanovenia je potrebné vykladať extenzívne, a to vzhľadom na ich zmysel a účel. Uznanie záväzku bolo vykonané v rozpore so zákonom, pretože uznávací prejav obchádza zákon o konkurze a vyrovnaní, ktorého účelom je po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu obmedziť dispozície dlžníka s majetkom, resp. dispozície, ktoré majú dosah na jeho majetok a obchádzajú inštitút predbežného správcu ako dohľadu. Keďže uznaním dlhu sa zabezpečuje záväzok, ktorý má byť hradený z majetku dlžníka (úpadcu) a uznanie dlhu je právnym titulom na zaplatenie (pokiaľ nie je preukázaný opak), v konečnom dôsledku smeruje k zmenšeniu majetku úpadcu a je spôsobilé ukrátiť iných veriteľov, ktorí nemajú takýmto spôsobom zabezpečenú svoju pohľadávku. V danom prípade mal dohľad predbežného správcu o to väčší význam, že išlo o spoločnosť, v ktorej bol konflikt záujmov dvoch konateľov, na čo poukázal aj samotný žalobca. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie považoval uznanie záväzku za neplatný právny úkon pre rozpor s § 9c ZKV.

5. Vo vzťahu k rozhodnutiam, na ktoré poukázal žalobca, súd prvej inštancie uviedol, že tieto nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax, aplikovateľnú na tento prípad. Ani jedno z rozhodnutí neposudzovalo uznanie dlhu, resp. záväzku v spojení s predpismi konkurzného práva, t. j. či na uznanie záväzku v čase, kedy bol dlžníkovi ustanovený predbežný správca, bol potrebný jeho súhlas, resp. postačovalo, aby bolo uznanie podpísané konateľom dlžníka. Predmetom konania vo veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) pod sp. zn. 4Obo/19/2008, bola žaloba o vylúčenie veci (garáže) z konkurznej podstaty v hodnote 5 111,86 eura, ktorú zapísal správca do majetku konkurznej podstaty, pretože navrhovatelia sa stali jej vlastníkmí vkladom do katastra deň po vyhlásení konkurzu. Súdny konštatovali, že v danom prípade sa úpadcov majetok nezmenšil, zmenila sa len jeho štruktúra, keďže namiesto hmotného majetku nadobudol finančný majetok. Z uvedeného vyplýva, že citovaný rozsudok riešil inú situáciu, než je predmetom tohto sporu. Ani rozsudok NS SR sp. zn. 5Obo/237/2004 z 10. novembra 2009 nie je aplikovateľný na predmetný spor, pretože v tomto konaní sa správca konkurznej podstaty žalobou podanou podľa § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov domáhal určenia neplatnosti uznania dlhu z 10. septembra 2001, ktorým žalovaný 1/ ako dlžník uznal svoj dlh voči žalovanému 2/ ako veriteľovi,

teda predmetom posúdenia bolo iné uznanie dlhu. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej aj „NS ČR“) sp. zn. 29Odo/1663/2006 z 18. decembra 2008 nepredstavuje rozhodnutie najvyšších súdnych autorít v systéme slovenského súdnictva, keďže ide o rozhodnutie českého súdu, pričom nešlo o zhodný skutkový stav, pretože z rozhodnutia nevyplyva, že v čase uznania záväzku bol dlžníkovi ustanovený predbežný správca.

6. Keďže uznanie dlhu je neplatným právnym úkonom, nebolo možné žalobe vyhovieť na základe uznávacieho prejavu a žalobca (ak chcel byť v konaní úspešný) musel nárok preukázať, t. j. uniesť dôkazné bremeno, ktoré sa presunulo na neho. Žalovaný totiž nemohol preukazovať negatívnu skutočnosť. Predmetom mandátnej zmluvy bol záväzok žalobcu ako mandátára v mene a na účet spoločnosti WOOD ako mandanta vykonať za odmenu právne úkony, ktoré sú nevyhnutné alebo potrebné na ochranu práv a oprávnených záujmov mandanta, najmä, ale nielen v súvislosti s protiprávnymi úkonmi spoločníka a konateľa mandanta Ing. Stanislava Ruska a iných osôb. Zároveň sa mandatár zaviazal poskytnúť vo vyššie uvedenej veci mandantovi právne poradenstvo a v prípade potreby alebo na požiadanie mandanta vypracovať právne stanoviská a právne rozbor (čl. I bod 1) s tým, že mandatár má nárok na odmenu vo výške 4 000 Sk za každú aj začatú hodinu plus DPH (hodinová odmena) a na podielovú odmenu vo výške 25 % plus DPH z akejkoľvek peňažnej sumy vymoženej pre mandanta mandatárom podľa tejto zmluvy (podielová odmena).

7. Pokiaľ ide o samotný nárok a právny titul žalobca zaujal názor, že vo veci nemôže vypovedať, kým nebude zbavený mlčanlivosti konateľkou úpadcu PhDr. Emíliou Herzogovou, čo odôvodňoval tým, že predmetný incidenčný spor medzi advokátom a správcom konkurznej podstaty úpadcu (bývalého klienta advokáta) o pravosť pohľadávky prihlásenej v konkurznom konaní, nie je sporom medzi advokátom a klientom alebo jeho právnym nástupcom v zmysle § 23 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o advokácii“). Ako advokát je preto v predmetnom spore povinný zachovávať mlčanlivosť v súlade s § 23 ods. 1 zákona o advokácii a § 9 ods. 1 Advokátskeho poriadku (ďalej aj „AP“). Podľa názoru žalobcu povinnosť zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa (advokát) dozvedel v súvislosti s výkonom advokácie (§ 23 ods. 1 zákona o advokácii), či o všetkých veciach, o ktorých sa dozvedel pri výkone advokácie (§ 9 ods. 1 AP) logicky zahŕňa aj časovú špecifikáciu práce vykonanej pre klienta, pretože táto obsahuje časovú a vecnú konkretizáciu právnych služieb poskytnutých klientovi, teda skutočnosti súvisiace s výkonom advokácie. K ním nastolenej otázke povinnosti mlčanlivosti advokáta navrhol počkať na stanovisko Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „SAK“), ktoré k uvedenej otázke na žiadosť súdu prijalo uznesenie č. 40/11/2011. Z neho vyplýva, že vzhľadom na charakter sporu opísaného v žiadosti o poskytnutie stanoviska k výkladu inštitútu mlčanlivosti má žalobca postupovať v súlade s § 23 ods. 5 zákona o advokácii.

8. Žalobca v priebehu celého konania trval na svojom právnom názore, že k písomnému uznaniu dlhu nebol potrebný súhlas predbežného správcu. Pre prípad, že súd písomné uznanie záväzku predbežne posúdi ako neplatný právny úkon, navrhol výsluch svedkov, ktorí majú vedomosť o poskytovaní právnych služieb úpadcovi a zároveň poukázal na časovú a vecnú špecifikáciu úkonov právnych služieb (ďalej aj „špecifikácia úkonov“), ktorú predložil v trestnom konaní. Uviedol, že ide o rekonštrukciu špecifikácie úkonov, vypracovanú pre účely trestného konania, pretože originál bol v minulosti odovzdaný konateľke a žiadne kópie nezostali. Zotrval na názore, že je viazaný mlčanlivosťou, ale „pod nátlakom“ zakladá do spisu dôkaz - časovú a vecnú špecifikáciu úkonov právnych služieb.

9. Súd prvej inštancie úkony právnych služieb, vykonané v období od 20. januára 2004 do 13. septembra 2005, očísloval ako položky č. 1 až č. 328 (pre lepšiu orientáciu - ako uviedol), pričom tabuľka so špecifikáciou úkonov právnych služieb sa nachádza v odseku 41. odôvodnenia rozhodnutia (strany 10 až 33). Z predloženej špecifikácie úkonov súd prvej inštancie zistil, že žalobca si uplatňuje nárok na hodinovú odmenu, pričom nepostupoval podľa čl. II. bodu 3 mandátnej zmluvy (podľa ktorého hodinová odmena je splatná ku dňu, ktorý je uvedený na faktúre zaslanej a doručenej mandantovi), keďže nepreukázal vystavenie a doručenie faktúry mandantovi. Faktúra č. 20070277 bola vystavená až

dňa 21. novembra 2007 (v priebehu konania) a nepreukazuje vykonanie prác podľa mandátnej zmluvy, pretože nie je zrejmé, čo bolo jej podkladom a akú odmenu konkrétne zahŕňa. Žalobca až podaniami z 25. júla 2018 a zo 16. apríla 2019 označil a predložil dôkazy, ktoré majú preukazovať poskytovanie právnych služieb a ktoré sú podkladom časovej a vecnej špecifikácie úkonov právnych služieb. Súd si pripojil označené spisy, prípadne listinné dôkazy, ktoré bolo možné pripojiť a nárok uplatnený špecifikáciou úkonov posúdil v nadväznosti na tieto dôkazy, t. j. či preukazujú právne služby uplatnené v špecifikácii úkonov a uplatnený nárok na hodinovú odmenu. Žalobcovi priznal nárok na hodinovú odmenu za úkony pod nasledovnými položkami: 5, 11, 12, 13, 36, 41, 45, 51, 54, 55, 58, 63, 64, 71, 72, 82, 83, 90, 95, 96, 108, 114, 116, 125, 127, 128, 129, 131, 132, 134, 139, 144, 145, 148, 149, 150, 157, 158, 161, 171, 172, 181, 186, 192, 195, 196, 197, 199, 200, 206, 215, 235, 236, 241, 247, 255, 256, 258, 273, 281, 285, 299 a 304 (hodinová odmena/63 úkonov) s odôvodnením, že vykonanie týchto úkonov bolo preukázané označenými spismi a listinnými dôkazmi, ktoré žalobca uviedol v časovej a vecnej špecifikácii úkonov právnych služieb a sú súčasťou spisu.

10. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi nárok na hodinovú odmenu za úkony pod položkami: 1, 2, 3, 4, 7, 8, 9, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 38, 39, 40, 42, 43, 44, 46, 47, 48, 49, 50, 52, 53, 59, 60, 61, 62, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 91, 92, 93, 94, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 109, 110, 111, 112, 113, 115, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 126, 130, 133, 135, 136, 137, 138, 140, 141, 142, 143, 146, 147, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 159, 160, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 182, 183, 184, 185, 187, 188, 189, 190, 191, 193, 194, 201, 202, 203, 204, 205, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 229, 230, 231, 234, 237, 238, 239, 240, 242, 243, 244, 245, 246, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 257, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 282, 283, 284, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 300, 301, 302, 303, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 127 a 328 (254 úkonov) z dôvodu, že žalobca ich nepreukázal. Vo všetkých prípadoch ide o úkony ako rokovanie s klientom, konzultácie s klientom alebo štúdium podkladov, právna analýza, ako aj podania, bez preukázania, že takýto úkon bol vykonaný. Vykonanie týchto úkonov a ani nárok na hodinovú odmenu nevyplyva zo žiadneho označeného alebo pripojeného listinného dôkazu. Súd nepriznal nárok na hodinovú odmenu ani za úkony uplatnené pod položkami: 6, 10, 26, 57 (spis 5C/19/04 žalobca nenavrhol pripojiť, úkony nepreukázané), ďalej pod položkami: 25, 27 (podanie nepreukázané označenými spismi), pod položkami: 56 a 198 (duplicitne uplatnený úkon) a pod položkami: 228, 235 a 236 (úkony nepreukázané).

11. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že hoci bolo žalobcovou povinnosťou preukázať nárok na hodinovú odmenu, zvolil procesnú taktiku, v rámci ktorej v priebehu celého konania namietal predbežný právny názor súdu o neplatnosti uznania dlhu a nevyužil všetky procesné prostriedky na preukázanie svojho nároku. Žalobca odmietol vypovedať, označil listinné dôkazy tak všeobecne, že tieto nebolo možné vykonať a k uplatneným úkonom, ktoré vyčísľil v špecifikácii úkonov (okrem 63 úkonov) zase neoznačil, resp. nepripojil konkrétny dôkaz o vykonaní úkonu. Podľa názoru súdu však žalobca (ak chcel byť v konaní úspešný) bol povinný preukázať čas (hodiny) uplatnený pri jednotlivých položkách konkrétnym dôkazom. Pri posudzovaní nároku na hodinovú odmenu súd vychádzal z toho, že pri úkonoch, ktoré boli preukázané, nevyplyva konkrétny čas vykonania toho-ktorého úkonu zo spisov a ani z iných listinných dôkazov (s výnimkou úkonov - nahliadnutie do spisu). Súd preto priznal nárok na časovú odmenu za úkony preukázané listinnými dôkazmi vo výške 4 000 Sk za hodinu, keďže mal za to, že vykonanie úkonu zakladá nárok na hodinovú odmenu, avšak žalobca nepreukázal, že pri jednotlivých úkonoch mu vznikol nárok na väčší počet hodín tak, ako si uplatnil. Ak teda žalobca preukázal poskytnutie právnej služby - podanie návrhu vo veci OS Topoľčany sp. zn. 5C/19/04, je zrejmé, že nárok na hodinovú odmenu má, nepreukázal však nárok za 16 hodín. Dôkazné bremeno spočívalo na žalobcovi. Tento vo svojom podaní z 25. júla 2018 označil okrem súdnych spisov (ktoré boli pripojené) množstvo podaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní, resp. inými orgánmi, ktoré nebolo možné pre neurčitosť pripojiť a nebolo zrejmé, čo konkrétne majú preukazovať (viď č. I. spisu 763 a 812).

12. Súd prvej inštancie bol tiež toho názoru, že uplatnený nárok v celom rozsahu nevyplýva ani zo samotného uznania dlhu, ak by tento listinný dôkaz považoval za odsúhlasenie záväzku konateľkou, pretože nie je zrejmé, či odsúhlasila nárok na hodinovú odmenu alebo aj iný nárok podľa mandátnej zmluvy (podielovú odmenu podľa čl. II. bodu 2. alebo náklady podľa čl. VI. zmluvy). Ak konateľka odsúhlasila dlh v súvislosti s poskytovaním právnych služieb podľa mandátnej zmluvy bez špecifikácie, o akú odmenu ide, nespĺňa tento úkon ani požiadavky určitosti podľa § 323 Obch. zák.

13. K argumentácii žalobcu, že v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 6T/52/2010 (v ktorom bol obžalovaný pre uplatnenie fiktívnej pohľadávky v konkurznom konaní a následne oslobodený spod obžaloby) je súčasťou spisu množstvo listinných dôkazov preukazujúcich poskytovanie právnych služieb v prospech úpadcu, súd uviedol, že to nespochybňuje, avšak množstvo listinných dôkazov nepreukazuje konkrétny nárok na časovú odmenu, uplatnený časovou špecifikáciou.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie rozhodol tak, že pohľadávka žalobcu proti úpadcovi je oprávnená a zistená do výšky 8 654,85 eura. Konštatoval, že žalobcovi priznal nárok na časovú odmenu podľa špecifikácie úkonov v spojitosti s vykonanými listinnými dôkazmi za 63 úkonov pri hodinovej sadzbe 4 000 Sk, 136 Sk režijný paušál za 51 úkonov a 150 Sk za 12 úkonov, spolu 260 736 Sk, t. j. 8 654,85 eura. Vo zvyšku súd žalobu zamietol, keďže uplatnený nárok na časovú odmenu považoval za nepreukázaný. Súd zamietol tiež návrh žalobcu na vykonanie dokazovania, aby pripojil dva vyšetrovacie zväzky (bližšie nešpecifikované), ktoré sú súčasťou spisu sp. zn. 6T/52/2010, pretože žalobca nevedel presne uviesť, aké skutočnosti, resp. aké jeho tvrdenia majú byť týmto dôkazom preukázané. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na výsluch deviatich svedkov, ktorých zoznam predložil dňa 19. mája 2016 (č. I. spisu 632), súd rozhodol, že ani tento dôkaz nevykoná, keďže nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné. Pokiaľ žalobca navrhol výsluch svedkov z dôvodu, že tieto osoby majú vedomosť, kto a ako spoločnosť „tunelovať“, ide o dôkazy, ktoré nemôžu preukázať, že žalobca poskytoval právne poradenstvo v konkrétnych dňoch a časoch tak, ako uviedol v časovej špecifikácii. Ani prípadné svedecké výpovede nemôžu preukázať, že žalobca poskytol právne poradenstvo v konkrétnych dňoch a časoch tak, ako uviedol v špecifikácii úkonov. Súd zamietol aj návrh žalobcu na výsluch svedkyne Mgr. J. S., keďže ako svedkyňa bola predvolaná na pojednávanie dňa 6. októbra 2011 a odmietla vypovedať z dôvodu, že je viazaná mlčanlivosťou. V priebehu konania prevzala právne zastúpenie žalobcu, čo vylučuje, aby v konaní vypovedala ako svedok. Výsluch právneho zástupcu účastníka konania ako svedka by prichádzal do úvahy len po tom, ako by právny zástupca prestal účastníka konania zastupovať (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 58/2017 z 19. januára 2017).

15. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní v prevažnej časti úspešný, nepriznal náhradu trov konania, pretože mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

16. Proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a závislému výroku III. o trovách konania, podal žalobca odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

17. Žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) uviedol, že písomné uznanie záväzku dlžníkom objektívne nemôže byť v rozpore s ustanovením § 9c ZKV, pretože záväzky dlžníka (na rozdiel od jeho pohľadávok) nie sú súčasťou majetku dlžníka taxatívne vymedzeného v § 6 ods. 1 a 2 ZKV. Účelom § 4b ods. 1 písm. a) a § 9c ZKV je zabrániť majetkovým dispozíciám dlžníka na úkor veriteľov. Uvedené ustanovenia

nezabraňujú všetkým dispozíciám dlžníka s jeho majetkom, ale len takým, pri ktorých dochádza k zmenšeniu jeho majetku, pričom je ich potrebné vykladať zužujúcim spôsobom vo vzájomnom kontexte, čo vyplýva napr. z rozhodnutí NS SR sp. zn. 4Obo/19/2008 a sp. zn. 1Obo/62/2010. Extenzívny výklad § 9c ZKV je - podľa názoru odvolateľa - v zrejmom rozpore so základným ústavným princípom vymedzujúcim slobodu jednotlivca voči štátnej moci, vyjadreným v článku 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“). S týmto ústavným princípom je konzistentné výkladové pravidlo argumentum a silentio legis, podľa ktorého, ak zákon mlčí, resp. niečo neupravuje, platí zásada legálnej licencie (zásada legálneho dovolenia), v zmysle ktorej je dovolené všetko, čo nie je zakázané. Ustanovenie § 9c ZKV je však nevyhnutné vykladať aj v spojení s ustanovením § 6 ods. 1 a 2 ZKV, ktoré vymedzuje, čo tvorí majetok dlžníka (úpadcu), ktorý podlieha konkurzu. Uznanie záväzku dlžníkom sa týka len existencie záväzku dlžníka voči veriteľovi a netýka sa žiadneho jeho majetku, nie je preto majetkovou dispozíciou smerujúcou k zmenšeniu majetku dlžníka. Výsledok určenia (ne)platnosti uznania dlhu bez ohľadu na úspech či neúspech žalobcu, nemôže mať žiadne následky na majetok patriaci do podstaty (sp. zn. 5Obo/237/2004 z 10. novembra 2009, resp. uznesenie NS ČR sp. zn. 29Obo/1663/2006 18. decembra 2008). Uznáním záväzku zakladá dlžník vyvrátenú právnu domnienku o existencii dlhu v okamihu tohto uznania, čo veriteľovi uľahčuje procesnú situáciu v prípade sporu, pretože nemusí preukazovať vznik dlhu a ani jeho výšku v čase uznania. Naopak, ak by dlžník namietal uznaný dlh, musel by túto skutočnosť aj preukázať. Žalovaný v spore doteraz žiadny dôkaz spochybňujúci existenciu dlhu dlžníka súdu nepredložil. Naopak, žalobca predložil súdu množstvo listinných dôkazov preukazujúcich, že dlžníkovi v období od januára 2004 do septembra 2005 poskytoval právne služby v značnom rozsahu.

18. Odvolateľ ďalej poukázal na to, že rozsudok súdu prvej inštancie je vnútorne rozporuplný, nezrozumiteľný a zmätočný, keď napríklad súd uvádza, že právnym dôvodom (titulom) na zaplatenie pohľadávky žalobcu je uznanie dlhu (odsek 28.), poskytovanie právnych služieb (odsek 36.) a mandátna zmluva (odsek 38.). K návrhu žalobcu na výsluch deviatich svedkov a advokátky Mgr. J. S. súd v odôvodnení rozsudku zmätočne uviedol, že tento dôkaz nevykonali, pretože žalobca navrhol výsluch svedkov z dôvodu, že majú vedomosť, kto a ako spoločnosť „tunelovať“, a preto ide o dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné (odsek 59.), pričom na inom mieste konštatoval, že žalobca navrhol výsluch svedkov, ktorí majú vedomosť o poskytovaní právnych služieb úpadcovi (odseky 10. až 41.). Obdobne zmätočne vyznieva konštatovanie súdu, že ak konateľka odsúhlasila dlh v súvislosti s poskytovaním právnych služieb podľa mandátnej zmluvy bez špecifikácie, o akú odmenu ide, nespĺňa tento úkon ani požiadavky určitosti podľa § 323 Obch. zák. (odsek 54). Na inom mieste však súd uvádza, že vykonali listinný dôkaz - čestné vyhlásenie Mgr. J. S. z 18. mája 2016 (odsek 35.), ktorý žalobca predložil súdu na pojednávaní dňa 19. mája 2016, a z ktorého obsahu vyplýva, že časová a vecná špecifikácia uskutočnených právnych služieb bola podkladom pre písomné uznanie dlhu klientkou dňa 13. septembra 2005. S týmto listinným dôkazom sa však súd v odôvodnení rozhodnutia nijako nevysporiadal, hoci mal pre jeho rozhodnutie podstatný význam. Súd prvej inštancie tak nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Po tom, čo na ostatnom pojednávaní dňa 1. augusta 2023 súd žalobcovi oznámil, že zotrváva na svojom (svojvoľnom) právnom názore o neplatnosti písomného uznania dlhu, bez právneho dôvodu a bez riadneho odôvodnenia zamietol všetky návrhy žalobcu na vykonanie dokazovania. Žalobca pritom legitímne očakával, že v prípade, ak súd zotrvá na svojom právnom názore, a teda dôjde k presunu dôkazného bremena zo žalovaného na žalobcu, poskytne žalobcovi primeraný procesný priestor a vykoná ním navrhované dôkazy. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie odôvodnil napadnuté rozhodnutie v zrejmom rozpore s § 220 ods. 2 CSP a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, keďže sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal so skutkovou a právnou argumentáciou žalobcu, ktorá mala pre rozhodnutie predmetnej veci podstatný význam.

19. Zo spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T/52/2010, ktorého súčasťou sú aj prílohy, resp. zväzky číslo 1 a 2 (spolu 715 listov), preukazujúce poskytovanie právnych služieb žalobcom (ktoré dôkazy paradoxne súd na pojednávaní dňa 1. augusta 2023 odmietol vykonať), je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že žalobca na základe mandátnej zmluvy z 20. januára 2004 a viacerých

splnomocnení, udelených spoločnosťou WOOD, poskytoval uvedenej spoločnosti právnu pomoc proti protiprávnemu scudzovaniu majetku spoločnosti menšinovým spoločníkom a konateľom spoločnosti Ing. Stanislavom Ruskom. Okrem právneho poradenstva, spracúvania podkladov, prípravy a vyhotovovania viacerých právnych analýz a právnych podaní žalobca ako právny zástupca uvedenej spoločnosti uskutočnil desiatky úkonov v rôznych konaniach pred viacerými orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky, napr. pred Okresným súdom Topoľčany (sp. zn. 5C/110/04, 6C/38/04), Správou katastra Topoľčany (sp. zn. V17/04), Okresným súdom Levice (sp. zn. 9C/133/04), Okresným súdom Trnava (sp. zn. 9C/111/04), Okresným súdom Bratislava II (sp. zn. 9C/133/04, 23Cb/91/06), Krajským súdom v Nitre (sp. zn. 15CbsPo/1/04), Krajským súdom v Bratislave (sp. zn. 5K/77/04, 1K/116/04, 2K/144/04), Najvyšším súdom Slovenskej republiky (sp. zn. 4Obo/296/05, 4Obo/151/04, 6Obo/179/04, 1ObdoV/23/05) a Ústavným súdom Slovenskej republiky (sp. zn. II. ÚS 343/06, III. ÚS 47/05, II. ÚS 307/06, I. ÚS 93/06). Mnohé podania (napr. trestné oznámenia, sťažnosti), ktorých návrhy boli spracované na základe podkladov poskytnutých klientom, boli následne po doplnení klientom podané orgánom činným v trestnom konaní (napr. ČVS: ORP-138/OdV-TO-2004, ČVS: ORP-67/OdV-TO-2004, ČVS: ÚIS-252/IBA-PO-04, ČVS: ORP-40/OdV-TO-2005). Ide teda o množstvo úkonov, ktoré sú jednoznačne preukázateľné, a ktoré majú vo svojej dispozícii uvedené orgány Slovenskej republiky, vrátane Krajského súdu Bratislave.

20. Medzi listinnými dôkazmi, ktoré boli predložené súdu v predmetnom konaní, je napríklad podanie označené ako Výjadrenie ku skutkovému a právnemu stavu veci a návrh na vykonanie dôkazov, doručené súdu 1. marca 2012, v ktorom dal žalobca do pozornosti písomné podanie PhDr. Emílie Herzogovej zo dňa 17. mája 2007, označené ako Výpoveď svedka, PhDr. Emílie Herzogovej o skutočnostiach súvisiacich s mandátnou zmluvou, uzavretou medzi spoločnosťou WOOD - ŠS Radošina, s.r.o. v konkurze a JUDr. J. U., advokátom, adresované Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave v konaní vedenom pod ČVS: KRP-5510EK-BA-2007, v ktorom PhDr. Emília Herzogová uviedla, že JUDr. J. U., titulom uzavretej mandátnej zmluvy, v čase od januára 2004 do novembra 2005, prispel k zhromaždeniu relevantných a jednoznačných listinných dôkazov o poškodzovaní spoločnosti Ing. Stanislavom Ruskom, prevádzaním hnutelného aj nehnuteľného majetku spoločnosti na tretie osoby, v čase od privatizácie ŠS Radošina vo februári 1997, najmä však od jesene 2003. V tomto podaní PhDr. Emília Herzogová následne príkladmo uvádza niekoľko desiatok spisových značiek konaní pred orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky, v ktorých žalobca spoločnosť WOOD právne zastupoval a poskytoval jej právnu pomoc. PhDr. Emília Herzogová, ktorá právne služby v mene spoločnosti objednala a ktorá podľa mandátnej zmluvy z 20. januára 2004 bola jediná oprávnená byť informovaná o druhu a rozsahu poskytnutých právnych služieb, pri svojom výsluchu dňa 6. marca 2008 k výške pohľadávky uplatnenej žalobcom v konkurznom konaní výslovne uviedla: K uvedenej sume uvádzam, že táto mi pripadala reálna a aj mi teraz pripadá reálna.

21. Odvolateľ ďalej namietal, že ako advokát doteraz nebol riadnym spôsobom zbavený povinnosti mlčanlivosti. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že je potrebné aplikovať § 23 ods. 5 zákona o advokácii. Právny názor žalovaného a súdu prvej inštancie, že v predmetnej veci ide o spor advokáta a klienta, resp. právneho nástupcu klienta, je zjavne nesprávny. Žalovaným nie je (bývalý) klient žalobcu (spoločnosť WOOD), ale správca konkurznej podstaty. Teda, v predmetnom incidenčnom spore žalobca nie je v spore s (bývalým) klientom, ale so správcom konkurznej podstaty úpadcu. Vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu nestratil úpadca právnu subjektivitu, teda ani spôsobilosť byť účastníkom konania a procesnú spôsobilosť samostatne konať pred súdom. Právny názor vyjadrený súdom prvej inštancie, že žalovaný je právnym nástupcom úpadcu, nemá oporu v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky, ustálenej judikatúre súdov, v právnej vede a ani v racionálnom uvažovaní. V incidenčnom spore je správca konkurznej podstaty v postavení účastníka konania so všetkými právami a povinnosťami. Keďže predmetný incidenčný spor medzi žalobcom a žalovaným o pravosť pohľadávky prihlásenej v konkurznom konaní, nie je sporom medzi advokátom a klientom alebo jeho právnym nástupcom v zmysle § 23 ods. 5 zákona o advokácii, on ako advokát je v predmetnom spore povinný zachovávať mlčanlivosť v súlade s § 23 ods. 1 zákona o advokácii a § 9 ods. 1 AP.

22. Za extrémne nezrozumiteľný, zmätočný a svojvoľný označil odvolateľ spôsob, akým súd vypočítal

sumu, ktorú uznal ako oprávnenú a zistenú, keď žalobcovi priznal nárok na hodinovú odmenu za 63 úkonov právnych služieb, a to za každý úkon len jednu hodinu tvrdiac, že žalobca nepreukázal konkrétny čas vykonania toho-ktorého úkonu. Len samotné mechanické napísanie textu väčšiny predmetných právnych podaní objektívne zaberie viac času, než jednu hodinu. Akémukoľvek finálnemu právnenému podaniu však nevyhnutne predchádza samotné jeho vypracovanie, ktoré spravidla nemožno uskutočniť bez konzultácií s klientom a prevzatia príslušných podkladov od klienta, bez naštudovania a posúdenia týchto podkladov, bez právnej analýzy aktuálneho skutkového a právneho stavu, či bez právnej rešerše. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi nárok na odmenu za 265 úkonov právnych služieb tvrdiac, že žalobca ich uskutočnenie nepreukázal. Uvedené znamená, že súd vôbec nepripúšťa, že by žalobca ako advokát počas takmer dvoch rokov poskytovania právnych služieb s klientom jednotlivé veci vôbec konzultoval, preberal od neho a študoval podklady, ktoré boli nevyhnutné pre vypracovanie jednotlivých právnych podaní a vykonával právnu analýzu skutkového a právneho stavu jednotlivých právnych vecí. Zo súdom vykonaných listinných dôkazov, najmä samotného písomného uznania záväzku dlžníkom z 13. septembra 2005, z vyjadrenia konateľky dlžníka k výške pohľadávky uplatnenej žalobcom v konkurznom konaní, z čestného vyhlásenia Mgr. J. S. z 18. mája 2016, ako aj z množstva žalobcom označených, či súdu predložených listinných dôkazov je nepochybné, že žalobca uskutočnenie jednotlivých úkonov právnych služieb v tomto konaní riadnym spôsobom preukázal. A preukázal by ich ešte presvedčivejším spôsobom, ak by mu súd bez právneho dôvodu a bez riadneho odôvodnenia nezamietol návrhy na vykonanie dokazovania. Súd prvej inštancie zamietol návrh na výsluch deviatich svedkov, avšak súd nie je oprávnený vytvárať si ničím nepodložené domnienky o tom, či ten-ktorý navrhnutý svedok bude alebo nebude vedieť svojou svedeckou výpoveďou objasniť skutkovú okolnosť významnú pre rozhodnutie súdu. Súd nepripustil ani výsluch Mgr. J. S. ako svedkyne s odôvodnením, že v priebehu konania prevzala právne zastúpenie žalobcu, a preto nemôže v konaní vypovedať ako svedok. Odhládnuť od skutočností, že Mgr. J. S. nie je právnu zástupkyňou žalobcu v tomto konaní (tou je právnická osoba), súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia neuviedol žiadne ustanovenie zákona, ktoré by bránilo uvedenú svedkyňu na výsluch predvolať. Obzvlášť, ak ide o svedkyňu, ktorá sa objektívne môže vyjadriť ku skutkovým okolnostiam významným pre rozhodnutie súdu, keďže sa spolu so žalobcom podieľala na poskytovaní právnych služieb dlžníkovi. Súd na jednej strane tvrdí, že žalobca nepreukázal poskytnutie jednotlivých úkonov právnych služieb a ich časový rozsah, zároveň mu však z nepochopiteľných dôvodov zamietol návrhy na vykonanie dokazovania, ktorými by žalobca tieto skutočnosti mohol preukázať. Nie je zrejmé, akým spôsobom má žalobca preukázať konkrétny čas vykonania toho-ktorého úkonu právnej služby, keď súd listinné dôkazy bezdôvodne ignoruje alebo bagatelizuje a návrhy na výsluch svedkov zamietla. Presný čas, ktorý advokát reálne venuje jednotlivým úkonom právnych služieb, nie je objektívne možné preukázať odborným vyjadrením a ani znaleckým posudkom podľa § 206 a § 207 CSP. Tento čas je možné len odhadnúť, napríklad z obsahu jednotlivých listinných dôkazov, ak úkony právnych služieb boli uskutočnené v písomnej forme a určiť, či vynaložený (vyúčtovaný) čas bol primeraný s ohľadom na ich skutkovú a právnu zložitosť či rozsah. Úkony právnych služieb, ktoré nemajú písomnú formu, napríklad rokovanie, či konzultácie s klientom, štúdium podkladov poskytnutých klientom alebo zadovážených klientom, vykonávanie právnych rešerší a právnych analýz, bez ktorých je uskutočňovanie formálnych (písomných) úkonov právnych služieb spravidla objektívne nemožné, sa dajú preukázať najmä výpoveďami svedkov. Súd ignoroval aj skutočnosť, že dlžník na základe špecifikácie úkonov písomne uznal svoj záväzok dňa 13. septembra 2005, čím vyjadril súhlas s vykonanými úkonmi právnych služieb, ako aj s ich časovým rozsahom. Tvrdenie súdu, že uplatnený nárok v celom rozsahu nevyplýva ani zo samotného uznania dlhu, pretože nie je zrejmé, či konateľka dlžníka odsúhlasila nárok na hodinovú odmenu alebo aj iný nárok podľa mandátnej zmluvy (podielovú odmenu podľa čl. II. bodu 2. alebo náklady podľa čl. VI. zmluvy), je nepodloženou špekuláciou, ktorá je v zrejmom rozpore so skutkovým stavom veci, keďže žalobcovi nárok na podielovú odmenu za poskytnuté právne služby objektívne nikdy nevznikol a takýto nárok si neuplatnil. Rovnako konštatovanie súdu, že konateľka odsúhlasila dlh bez špecifikácie a tento úkon nespĺňa ani požiadavky určitosti podľa § 323 Obchodného zákonníka, nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní a je s ním v priamom rozpore, čo preukazuje čestné vyhlásenie Mgr. J. S. z 18. mája 2016.

23. S poukazom na vyššie uvedené odvolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok

odvolacieho súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej a druhej inštancie v rozsahu 100 %.

24. K odvolaniu žalobcu zaslal žalovaný stručné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne po vecnej, procesnej, ako aj hmotnoprávnej stránke. Navrhol preto, aby ho odvolací súd potvrdil.

25. K vyjadreniu žalovaného zaslal žalobca písomné stanovisko, v ktorom uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava odvolania. Žalovaný počas celého súdneho konania a rovnako ani vo vyjadrení k odvolaniu neuvádza žiadnu skutkovú, či právnu argumentáciu a nijako nereaguje na konkrétne námietky žalobcu uvedené v odvolaní.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 34 ods. 3 CSP), po preskúmaní veci v rozsahu podaného odvolania (§ 379 CSP) a z dôvodov v ňom uvedených (§ 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

27. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to v odvolaní napadnutej časti, v ktorej bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá (výrok II.) a v závislom výroku o trovách konania (výrok III.) Pohľadávku žalobcu považoval súd prvej inštancie za oprávnenú a zistenú do výšky 8 654,85 eura (výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý je právoplatný, keďže nebol napadnutý odvolaním).

28. Zo spisu vyplýva, že konkurzné konanie sa začalo dňa 5. augusta 2004 podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na dlžníka WOOD - Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r.o., IČO: 34 135 537. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1K/116/04-167 z 1. februára 2005 bol dlžníkovi ustanovený predbežný správca JUDr. Miroslav Grexa, pričom z obsahu uznesenia vyplýva, že dlžník bol upozornený v zmysle § 9c ZKV, že môže nakladať s majetkom iba so súhlasom predbežného správcu. Konkurz na majetok dlžníka bol vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave (ako súdu konkurzného súdu) č. k. 1K/116/04-591 z 20. septembra 2005 (nachádza sa v spise na č. l. 37 - 38), z ktorého vyplýva, že návrh na vyhlásenie konkurzu podali veritelia a aj samotný dlžník. Dňa 13. septembra 2005, t. j. v čase, kedy bol dlžníkovi ustanovený predbežný správca, dlžník (v zastúpení konateľky PhDr. Emílie Herzogovej) uznal dlh voči žalobcovi vo výške 4 969 030 Sk plus DPH (spolu 5 913 145,70 Sk) titulom poskytnutých právnych služieb na základe mandátnej zmluvy z 20. januára 2004, uzavretej medzi žalobcom ako mandatárom a dlžníkom ako mandantom. Na prieskumnom pojednávaní dňa 30. marca 2006 správca poprel pohľadávku žalobcu čo do právneho dôvodu a výšky z dôvodu, že pohľadávka nie je špecifikovaná a je nepreskúmateľná čo do výšky, pričom popierací prejav správcu je prílohou zápisnice o prieskumnom pojednávaní (založený je v spise na č. l. 40). Súd prvej inštancie považoval uznanie záväzku z 13. septembra 2005 za neplatný právny úkon pre rozpor s § 9c ZKV, pretože uznanie bolo vykonané dlžníkom bez súhlasu predbežného správcu. Od žalobcu preto požadoval, aby v predmetnom incidenčnom spore preukázal ním prihlásenú pohľadávku, ktorú správca poprel. Tieto skutočnosti nie sú medzi stranami sporné.

29. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci s poukazom na to, že súd prvej inštancie vyložil ustanovenie § 9c ZKV v spojení s ustanovením § 4b ods. 1 písm. a) ZKV extenzívne. Súd mal uplatniť zužujúci výklad, keďže uvedené ustanovenia nezabraňujú všetkým dispozíciám dlžníka s jeho majetkom, ale len takým, pri ktorých dochádza k zmenšeniu jeho majetku. Podľa neho ustanovenie § 9c ZKV bolo potrebné vyložiť aj v spojení s ustanovením § 6 ods. 1 a 2 ZKV, ktoré určuje, čo tvorí majetok dlžníka (úpadcu), ktorý podlieha konkurzu. Uznanie záväzku dlžníkom sa týka len existencie záväzku dlžníka voči veriteľovi a netýka sa žiadneho jeho majetku, nie je preto majetkovou dispozíciou smerujúcou k zmenšeniu majetku dlžníka (úpadcu). Odvolateľ ďalej namietal, že ako advokát je v predmetnom incidenčnom spore povinný zachovávať mlčanlivosť (§ 23 ods. 1 zákona o advokácii a § 9 ods. 1 AP), pričom doteraz nebol zbavený povinnosti mlčanlivosti zo strany klienta. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade bolo potrebné aplikovať § 23 ods. 5 zákona

o advokácii, pričom poukázal na to, že predmetný incidenčný spor nie je sporom medzi advokátom a klientom alebo jeho právnym nástupcom. Dôkaz (časovú a vecnú špecifikáciu úkonov právnych služieb) predložil súdu „pod nátlakom“, keďže súd takýto dôkaz od neho požadoval.

30. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že na posudzovaný prípad je potrebné aplikovať ustanovenia ZKV v znení účinnom do 31. decembra 2004, ako aj niektoré ustanovenia, ktoré nadobudli účinnosť dňa 1. januára 2005, a to v zmysle prechodných ustanovení § 70d ods. 2 až 4 ZKV, pretože po začatí konkurzného konania nadobudla účinnosť novela ZKV, uskutočnená zákonom č. 646/2004 Z. z., ktorým sa zmenil a doplnil zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Zákon č. 646/2004 Z. z. nadobudol účinnosť (v časti, v ktorej novelizoval ZKV) dňa 1. januára 2005, pričom obsahoval aj prechodné ustanovenia (§ 70d) k úpravám účinným od 1. januára 2005. Z § 70d ods. 1 ZKV vyplýva, že konania začaté pred 1. januárom 2005 sa dokončia podľa doterajších predpisov, ak nie je ustanovené inak. V odsekoch 2 až 4 sú taxatívne vymenované tie ustanovenia, ktoré sa vzťahujú aj na konania začaté pred 1. januárom 2005, pričom právne účinky úkonov, ktoré nastali pred 1. januárom 2005, zostávajú zachované. Teda, na posudzovaný prípad sa aplikujú ustanovenia § 4b, § 6, § 9a, § 9b a § 9c, § 21 ods. 1 a 3, § 23 ods. 1, 3, 4, 5 a § 25 ods. 2 ZKV v znení účinnom do 31. decembra 2004 a v zmysle prechodných ustanovení (§ 70d ods. 2 až 4) sa aplikujú ustanovenia ZKV v znení účinnom od 1. januára 2005, a to § 21 ods. 2 ZKV (úpadca aj konkurzní veriteľia môžu popierať právny dôvod, výšku aj poradie všetkých prihlásených pohľadávok. Ak je popretý právny dôvod pohľadávky, je tým popretá aj jej výška a jej poradie), § 23 ods. 2 ZKV (konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné čo sa týka právneho dôvodu, výšky alebo poradia, môžu sa domáhať určenia svojho práva v lehote určenej súdom. Žalobu musia podať na súde, ktorý vyhlásil konkurz proti všetkým, ktorí pohľadávku popreli; môžu sa v nej dovolávať len právneho dôvodu a poradia uvedeného v prihláške alebo na prieskumnom pojednávaní a pohľadávku môžu uplatniť len do výšky uvedenej v prihláške alebo na prieskumnom pojednávaní. Ak nejde o vec patriacu do právomoci súdu, rozhodne o správnosti popretia pohľadávky príslušný správny orgán. O poradi popretej pohľadávky rozhodne vždy súd), § 23 ods. 6 ZKV (súd upovedomí konkurzných veriteľov pohľadávok sporných čo sa týka právneho dôvodu, výšky alebo poradia, ktorí neboli na prieskumnom pojednávaní prítomní o tom, kto poprel ich pohľadávku a v akom rozsahu), § 24 ZKV (správca je oprávnený najneskôr do skončenia prieskumného pojednávania poprieť právny dôvod alebo výšku alebo poradie pohľadávky prihlásenej konkurzným veriteľom) a napokon § 25 ods. 1 ZKV (rozhodnutia súdu alebo príslušného správneho orgánu o právnom dôvode, výške alebo o poradi popretých pohľadávok sú účinné voči všetkým veriteľom. Súd nemôže v rozvrhu priznať konkurznému veriteľovi viac, ako si uplatnil v prihláške alebo na prieskumnom pojednávaní).

31. Podľa ustanovenia § 4b ods. 1 písm. a) ZKV po doručení návrhu dlžníka na vyhlásenie konkurzu súdu alebo po doručení návrhu na vyhlásenie konkurzu súdom dlžníkovi je dlžník povinný zdržať sa konania smerujúceho k zmenšeniu jeho majetku s výnimkou bežnej obchodnej činnosti.

32. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 ZKV majetok podliehajúci konkurzu tvorí konkurznú podstatu (ďalej len „podstata“).

33. Podľa ustanovenia § 6 ods. 2 ZKV podstatu tvoria veci, byty a nebytové priestory, práva a iné majetkové hodnoty (ďalej len „majetok“), ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu, a majetok, ktorý dlžník nadobudol počas konkurzu, ako aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok.

34. Podľa ustanovenia § 9c ZKV dlžník môže nakladať s majetkom iba so súhlasom predbežného správcu, inak je jeho právny úkon neplatný.

35. Podľa § 23 ods. 5 zákona o advokácii, advokát nemá povinnosť zachovávať mlčanlivosť v konaní pred súdom alebo iným orgánom, ak predmetom konania je spor medzi ním a klientom alebo jeho právnym nástupcom.

36. V odbornej literatúre sa k ustanoveniu § 9c ZKV uvádza, že závažným právnym dôsledkom

ustanovenia predbežného správcu je neplatnosť právnych úkonov dlžníka pri nakladaní s majetkom vtedy, keď predbežný správca nedá súhlas na toto nakladanie. Neplatnosť právnych úkonov nastáva ex lege a týka sa celého majetku, a teda aj toho, ktorý by v prípade vyhlásenia konkurzu nepatril do podstaty. V tomto smere vykonáva správca dohľad nad majetkom úpadcu až do skončenia jeho funkcie - do rozhodnutia súdu o návrhu na vyhlásenie konkurzu (ĎURICA, M. : Zákon o konkurze a vyrovnaní, úplné znenie zákona s komentárom a judikátmi. 2. prepracované a doplnené vydanie, Žilina : Poradca podnikateľa, spol. s.r.o., 2003, s. 41).

37. Z vyššie citovaného znenia ustanovenia § 9c ZKV, ako aj komentára k nemu jednoznačne vyplýva, že ak bol dlžníkovi ustanovený predbežný správca, tak dlžník môže nakladať so svojim majetkom iba so súhlasom predbežného správcu, inak je jeho právny úkon neplatný. Ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ktorá pôsobí od počiatku (účinnosť ex tunc), nastáva priamo zo zákona (ex lege) a týka sa majetku dlžníka, podľa komentára dokonca aj toho, ktorý by v prípade vyhlásenia konkurzu nepatril do konkurznej podstaty. V uznesení o ustanovení predbežného správcu konkurzný súd nešpecifikoval právne úkony, ktoré by podliehali súhlasu predbežného správcu a takéto právne úkony nie sú vymedzené ani v zákone o konkurze a vyrovnaní, preto -podľa názoru odvolacieho súdu - na každý právny úkon dlžníka, ktorý spadá pod pojem nakladanie s majetkom (mimo bežnej obchodnej činnosti) zákon o konkurze a vyrovnaní vyžaduje ako podmienku jeho platnosti súhlas predbežného správcu. Z ustanovenia § 4b ods. 1 písm. a) ZKV vyplýva, že (už) po doručení návrhu dlžníka na vyhlásenie konkurzu súdu alebo po doručení návrhu na vyhlásenie konkurzu dlžníkovi zo strany súdu (v prípade, ak návrh na vyhlásenie konkurzu podal konkurzný veriteľ) je dlžník povinný zdržať sa konania smerujúceho k zmenšeniu jeho majetku s výnimkou bežnej obchodnej činnosti, pričom pojem bežná obchodná činnosť zodpovedá nakladaniu dlžníka s majetkom pri obvyklom hospodárení. Z vyššie zmieneného komentára autora doc. JUDr. Milana Ďuricu, PhD. k ustanoveniu § 4b ZKV vyplýva, že dispozície s majetkom mimo obvyklého hospodárenia nemôže dlžník vykonávať a ak by tak urobil, veritelia by sa mohli dovolávať ich neplatnosti pre rozpor so zákonom. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že účelom § 4b ZKV je zabrániť majetkovým dispozíciám dlžníka na úkor konkurzných veriteľov. V danom prípade bol tento účel navyše znásobený so zreteľom na inštitút predbežného správcu, ktorý bol dlžníkovi ustanovený uznesením z 1. februára 2005. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že predbežný správca vykonáva dohľad nad majetkom dlžníka až do vyhlásenia konkurzu a tento dohľad vykonáva na ochranu všetkých konkurzných veriteľov, ktorí svoje pohľadávky prihlásia do konkurzného konania. Uznanie záväzku dlžníkom rozhodne nemožno považovať za bežnú obchodnú činnosť, resp. za obvyklé hospodárenie dlžníka. Uznáním záväzku sa zabezpečuje konkrétny záväzok dlžníka, ktorý korešponduje konkrétnej pohľadávke veriteľa (v danom prípade pohľadávke žalobcu na odmenu za ním poskytnuté právne služby), ktorá ako pohľadávka prihlásená v konkurze bude uspokojovaná z majetku patriaceho do konkurznej podstaty dlžníka. V konečnom dôsledku preto uznanie záväzku dlžníkom smeruje k zmenšeniu jeho majetku a je spôsobilé ukrátiť, resp. poškodiť iných konkurzných veriteľov, ktorým dlžník takýmto spôsobom nezabezpečil ich pohľadávky. Aj podľa názoru odvolacieho súdu na právny úkon uznania záväzku dlžníka v čase, keď bol na dlžníka podaný nielen návrh na vyhlásenie konkurzu, ale mu už bol ustanovený aj predbežný správca, bol potrebný súhlas predbežného správcu. Keďže predbežný správca na uznanie záväzku dňa 13. septembra 2005 nedal súhlas, tak uznanie záväzku dlžníkom predstavuje absolútne neplatný právny úkon, ktorého neplatnosť nastala ex lege v zmysle § 9c ZKV ako ustanovenia lex specialis vo vzťahu k úprave Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov (§ 37 a nasl.). V zmysle § 6 odsekov 1 a 2 ZKV majetok podliehajúci konkurzu tvoria nielen veci hnutelné alebo nehnuteľné, pohľadávky alebo iné majetkové hodnoty patriace dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu alebo ktoré dlžník nadobudol počas konkurzu, ale aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil (v danom prípade neplatne) svoj majetok. Do konkurznej podstaty úpadcu tak patria aj pohľadávky iných osôb z neplatných právnych úkonov alebo neúčinných právnych úkonov dlžníka, keďže ZKV sankcionuje právne úkony, resp. konania dlžníka, ktoré dlžník urobil pred vyhlásením konkurzu, ako aj po jeho vyhlásení, a ktoré majú za následok zníženie hodnoty jeho majetku, a tým poškodenie konkurzných veriteľov. Podľa názoru odvolacieho súdu preto aj pohľadávka žalobcu ako konkurzného veriteľa, ktorú si prihláškou prihlásil do konkurzu na majetok dlžníka/úpadcu (ktorú dlžník po tom, čo mu bol ustanovený predbežný správca písomne uznal a takýmto zvýhodňujúcim spôsobom zabezpečil pohľadávku žalobcu ako jedného konkurzného veriteľa oproti iným konkurzným

veriteľom), patrí do majetku tvoriaceho konkurznú podstatu úpadcu, a to aj napriek tomu, že vlastníkom tejto pohľadávky je osoba odlišná od úpadcu. Takáto pohľadávka žalobcu totiž môže byť uspokojovaná len z majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu. Výklad ustanovenia § 9c ZKV uskutočnený súdom prvej inštancie je v súlade tak so znením citovaného ustanovenia, ako aj s komentárom k nemu, a to aj v spojení s ustanoveniami § 4b ods. 1 písm. a) a § 6 ZKV. Opačný výklad by bol výkladom contra legem, ktorý by odporoval nielen účelu ustanovenia § 9c ZKV, ale aj účelu zákona o konkurze a vyrovnaní vyjadrenému v § 1 ods. 1 (účelom tohto zákona je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku) a cieľu konkurzu vyjadrenému v § 2 ods. 3 ZKV (ktorým je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z majetku tvoriaceho konkurznú podstatu za podmienok ustanovených zákonom). Zabezpečením formou uznania záväzku (ktoré dlžník v tomto konkrétnom prípade poskytol žalobcovi ako svojmu veriteľovi), dlžník zvýhodnil a uprednostnil žalobcu s jeho pohľadávkou, ktorá bude uspokojovaná z majetku úpadcu, pred inými konkurznými veriteľmi.

38. Rozhodnutiami, na ktoré poukázal žalobca na súde prvej inštancie a následne aj v odvolaní, sa už zaoberal súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (odseky 30 až 33 odôvodnenia), preto odvolací súd na túto argumentáciu odkazuje a nebude ju už znovu opakovať. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že uvedené rozhodnutia vychádzali z inej skutkovej a právnej situácie, než je posudzovaný prípad. Rozdiel spočíva predovšetkým v tom, že ani jedno z rozhodnutí, na ktoré poukazoval žalobca, sa netýkalo uznania záväzku v čase, kedy bol dlžníkovi ustanovený predbežný správca a neriešilo tak otázku, či na uznanie záväzku dlžníkom bol alebo nebol potrebný súhlas predbežného správcu. Vo vzťahu k ustanoveniu § 9c ZKV odvolací súd poukazuje na iné rozhodnutia NS SR, ako napr. rozsudok sp. zn. 1Obo/276/2006 z 11. decembra 2007, či rozsudok sp. zn. 3Obo/210/2007 zo 17. januára 2008, z ktorých vyplýva absolútna neplatnosť právnych úkonov (zmluvy o postúpení pohľadávok a kúpnej zmluvy), ktoré boli uzavreté dlžníkom bez súhlasu predbežného správcu v zmysle § 9c ZKV.

39. K povinnosti mlčanlivosti advokáta odvolací súd uvádza, že táto povinnosť nemá absolútny charakter. Práve jednu zo zákonom stanovených výnimiek predstavuje spor medzi advokátom a klientom (alebo právnym nástupcom klienta). Je zrejmé, že žiadny zákon (vrátane zákona o advokácii) nemôže upravovať všetky možné situácie, ktoré sa môžu v praxi vyskytnúť. V prípade absencie alebo neúplnosti právnej úpravy treba na konkrétnu situáciu uplatniť analógiu legis. Ak ide o spor, v ktorom sa advokát ako žalobca domáha zaplatenia odmeny za poskytnuté právne služby proti správcovi konkurznej podstaty úpadcu, ktorým je bývalý klient advokáta, s ktorým mal uzavretú mandátnu zmluvu na poskytovanie právnych služieb, jedná sa o spor v zmysle § 21 ods. 5 zákona o advokácii napriek tomu, že klient advokáta (úpadca) nie je stranou incidenčného sporu. Okamihom vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu prechádza totiž oprávnenie nakladať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty na správcu a žalobca ako každý iný konkurzný veriteľ (pokiaľ sa nejedná o pohľadávku proti podstate) si musí svoju pohľadávku prihlásiť prihláškou do konkurzného konania podľa zákona o konkurze a vyrovnaní alebo zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Uplatnenie pohľadávky prihláškou v konkurznom konaní nahrádza jej uplatnenie žalobou na súde. V prípade, ak z dôvodu popretia prihlásenej konkurznej pohľadávky dôjde k incidenčnému sporu podľa ZKV alebo podľa ZKR, je vždy pasívne legitimovanou stranou sporu ten, kto poprel prihlásenú pohľadávku veriteľa (čo expressis verbis vyplýva zo ZKV, ako aj zo ZKR). V danom prípade je preto žalovanou stranou sporu správca konkurznej podstaty úpadcu, ktorý poprel žalobcom prihlásenú konkurznú pohľadávku. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca ako advokát v takomto druhu sporu (incidenčný spor) nie je viazaný povinnosťou mlčanlivosti v zmysle zákona o advokácii. Keďže žalovaný správca prihlásenú pohľadávku žalobcu z titulu odmeny za právne služby poskytnuté dlžníkovi poprel čo do právneho dôvodu a výšky, povinnosťou žalobcu ako konkurzného veriteľa bolo popretú pohľadávku preukázať.

40. Žalobca na preukázanie svojej pohľadávky predložil mandátnu zmluvu, časovú a vecnú špecifikáciu úkonov právnej služby z 1. júna 2016, faktúru č. 20070277 z 21. novembra 2007 a v podaniach z 25. júla 2018 a 16. apríla 2019 označil, resp. v prílohe predložil dôkazy preukazujúce poskytovanie právnych služieb dlžníkovi, ktoré sú podkladom špecifikácie úkonov. Súd prvej inštancie posúdil nárok uplatnený špecifikáciou úkonov v nadväznosti na uvedené dôkazy, a to či preukazujú právne služby uvedené v

špecifikácii úkonov a uplatnený nárok na hodinovú odmenu. Z odsekov 49. a 53. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd priznal žalobcovi nárok na odmenu za poskytnuté právne služby za 63 úkonov, a to pod položkami uvedenými v odseku 49. odôvodnenia rozhodnutia a bližšie špecifikovanými v tabuľke v odseku 41. odôvodnenia rozhodnutia, v ktorej súd úkony právnych služieb (pre lepšiu orientáciu) očísloval ako položky č. 1 až č. 328. Súd prvej inštancie považoval za preukázané označenými spismi a listinnými dôkazmi 63 úkonov s tým, že žalobcovi ako dôvodný uznal nárok na dohodnutú (hodinovú) odmenu v sume 4 000 Sk za hodinu, keďže žalobca nepreukázal, že mu pri jednotlivých uplatnených úkonoch právnych služieb vznikol nárok na vyšší počet hodín tak, ako si ich uplatnil v časovej a vecnej špecifikácii úkonov právnych služieb. Celkom súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na odmenu za poskytnuté právne služby za 63 úkonov po 4 000 Sk/hodina, ďalej režijný paušál po 136 eur za 51 úkonov a po 150 Sk za 12 úkonov, teda spolu 260 736 Sk, t. j. 8 654,85 eura. Pohľadávku žalobcu, prihlásenú v konkurznom konaní a popretú správcom, považoval potom za oprávnenú a zistenú do výšky 8 654,85 eura a vo zvyšnej časti žalobu zamietol, keďže mal za to, že nárok na odmenu vo zvyšku nie je preukázaný.

41. Z predloženej časovej a vecnej špecifikácie úkonov právnych služieb za obdobie od 20. januára 2004 do 13. septembra 2005 (založená je v spise na č. l. 639 a nasl.) vyplýva, že žalobca si uplatnil nárok na hodinovú odmenu v zmysle čl. II. bodu 1. mandátnej zmluvy z 20. januára 2004. V čl. II. bode 2. mandátnej zmluvy bola dohodnutá aj podielová odmena, avšak takýto druh odmeny za poskytnuté právne služby nebol zo strany žalobcu uplatnený.

42. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď v prípade 63 položiek a v nich špecifikovaných úkonov právnych služieb (teda nie 63 úkonov právnych služieb), ktoré považoval za preukázané na základe žalobcom označených, resp. predložených listinných dôkazov, priznal žalobcovi len jednu hodinu, namiesto žalobcom uplatneného počtu hodín. Napríklad v položke č. 5 tabuľky (nachádzajúcej sa na strane 10 odôvodnenia rozhodnutia) sú žalobcom špecifikované viaceré úkony právnych služieb (teda nie iba jeden úkon právnej služby) s dátumom vykonania 20. až 22. januára 2004 nasledovne: návrh vo veci určenia neplatnosti zmluvy a návrh na vydanie predbežného opatrenia (sp. zn. 6C 38/04) - konzultácie s klientom, štúdium podkladov, právny rešerš, právna analýza, vypracovanie právneho podania, konzultácie s klientom, zapracovanie pripomienok klienta, finalizácia právneho podania, za ktoré úkony si žalobca uplatnil 16 hodín, pričom súd prvej inštancie mu za všetky takto špecifikované úkony priznal len jednu hodinu. Rovnako súd prvej inštancie postupoval aj v prípade ďalších položiek (a v nich špecifikovaných úkonov právnych služieb), ktoré uviedol v odseku 49. odôvodnenia rozhodnutia, za ktoré žalobcovi priznal nárok na odmenu vždy len za jednu hodinu v sume 4 000 Sk. Z článku II. bodu 1. mandátnej zmluvy však vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli, že mandatár má nárok na odmenu vo výške 4 000 Sk za každú aj začatú hodinu plus DPH za činnosť v zmysle čl. I odsekov 1. a 3. mandátnej zmluvy, z ktorých vyplýva, že mandatár sa zaviazal v mene a na účet mandanta vykonať právne úkony nevyhnutné alebo potrebné na ochranu práv a oprávnených záujmov mandanta, najmä, ale nielen v súvislosti s protiprávnymi úkonmi spoločníka a konateľa mandanta Ing. Stanislava Ruska a iných osôb, pričom mandatár sa zaviazal poskytnúť mandantovi právne poradenstvo a vypracovať právne stanoviská a právne rozbor. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k názoru, že na vykonanie jednotlivých úkonov právnych služieb špecifikovaných napríklad v položke 5 v dňoch 20. až 22. januára 2004 mala žalobcovi postačovať len 1 hodina, a nie ním uplatnených 16 hodín. Takým istým spôsobom súd prvej inštancie postupoval pri všetkých ďalších položkách, v ktorých žalobca špecifikoval ním vykonané právne služby s označením dňa, prípadne dní, kedy k tomu došlo a s uvedením počtu hodín potrebných na ich vykonanie. Súd prvej inštancie pri všetkých 63 položkách (nie 63 úkonoch právnych služieb ako nesprávne uviedol) uvedených v odseku 49. odôvodnenia rozhodnutia svojou voľnou úvahou, bez bližšieho argumentačného zdôvodnenia, považoval za postačujúci čas na vykonanie jednotlivých úkonov právnych služieb, špecifikovaných v tej-ktorej ním akceptovanej položke, len 1 hodinu.

43. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca vykonal úkony právnych služieb špecifikované v 63 položkách tabuľky (nachádzajúcej sa na stranách 10 až 33 odôvodnenia rozhodnutia), mal akceptovať aj dátumy vykonania týchto úkonov právnych služieb a tiež

(žalobcom uplatnený) čas potrebný na ich vykonanie, určený počtom hodín v zmysle článku II. bodu 1. mandátnej zmluvy, v ktorom ustanovení si zmluvné strany dohodli zmluvnú odmenu, a to konkrétne hodinovú odmenu s tým, že nárok na odmenu vo výške 4 000 Sk/hodina vzniká mandatárovi za každú aj začatú hodinu plus DPH. Odvolací súd preto v odvolaní napadnutej časti podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi uznal ako dôvodný nárok na dohodnutú odmenu v sume 60 678,48 eura podľa vecnej a časovej špecifikácie úkonov právnych služieb, a to za 63 položiek uvedených v odseku 49. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré súd prvej inštancie považoval za preukázané žalobcom označenými a predloženými listinnými dôkazmi. Odvolací súd vychádzal z počtu hodín tak, ako si ich uplatnil žalobca v špecifikácii úkonov, čo znamená, že napríklad v položke 11 tabuľky akceptoval počet hodín uplatnený a požadovaný žalobcom, t. j. 3,5 hodiny napriek tomu, že v zmysle čl. II. bodu 1. mandátnej zmluvy žalobcovi ako mandatárovi vznikol nárok na odmenu vo výške 4 000 Sk za každú aj začatú hodinu plus DPH. Rovnako odvolací súd postupoval v prípade položiek: 12, 64, 71, 96, 108, 114, 131, 132, 139, 149, 157, 158, 181, 195, 196, 200, 235, 236, 256, 273, 281, 285, 299 a 304. S poukazom na uvedené odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. (v ktorom bola žaloba vo zvyšku zamietnutá) tak, že za oprávnenú a zistenú považoval pohľadávku žalobcu proti úpadcovi vo výške 60 678,48 eura (okrem sumy 8 654,85 eura, ktorú súd prvej inštancie považoval za oprávnenú a zistenú v tejto výške vo výroku I. rozsudku, ktorý je už právoplatný).

44. Vo zvyšnej odvolaní napadnutej časti rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorej bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (výrok II.) je rozsudok súdu prvej inštancie nedostatočne odôvodnený, čiastočne aj nezrozumiteľný a nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi nárok na odmenu za úkony právnych služieb uvedené pod položkami špecifikovanými v odseku 50. odôvodnenia rozhodnutia s poukazom na to, že žalobca úkony uplatnené pod týmito položkami nepreukázal, pričom vo všetkých prípadoch malo ísť o úkony ako rokovanie s klientom, konzultácie s klientom, štúdium podkladov, právna analýza a podania bez preukázania, že takýto úkon bol vykonaný. Z odseku 51. odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd taktiež nepriznal žalobcovi nárok na odmenu za úkony právnych služieb uvedené pod položkami č. 6, 10, 26 a 27 (spis 5C/19/04 žalobca nenavrhol pripojiť, úkony nepreukázané), pod položkami č. 25 a 27 (podania nepreukázané označenými spismi), pod položkami č. 56 a 198 (duplicitne uplatnený úkon) a pod položkami č. 228, 235 a 236 (úkony nepreukázané). Z odseku 53. odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že ak žalobca preukázal poskytnutie právnej služby - podanie návrhu vo veci OS Topoľčany sp. zn. 5C/19/04, je zrejmé, že nárok na hodinovú odmenu má, nepreukázal však nárok za 16 hodín. Odvolací súd poukazuje na to, že nárok na odmenu za úkony právnych služieb pod položkami č. 6, 10, 26 a 57 súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal s poukazom na to, že spis sp. zn. 5C/19/04 žalobca nenavrhol pripojiť a jedná sa o úkony nepreukázané, avšak zároveň v odseku 53. odôvodnenia uviedol, že žalobca preukázal poskytnutie právnej služby - podanie návrhu vo veci OS Topoľčany sp. zn. 5C/19/04, avšak nepreukázal nárok na odmenu za 16 hodín, z čoho vyplýva rozpor medzi tvrdením súdu v odseku 51. a jeho tvrdením v odseku 53. odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie tiež nie je zrejmé, s ktorými úkonmi právnych služieb sú duplicitné úkony uvedené pod položkami 56 a 198. Ďalej odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že medzi položkami č. 291 a 292 tabuľky nachádzajúcej sa v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie sú uvedené úkony právnych služieb: námietka zaujatosti (sp. zn. 1K 116/04) - konzultácie s klientom, právny rešerš, právna analýza, spracovanie podkladov k právnomu podaniu, zapracovanie pripomienok klienta a finalizácia podkladov s dátumom vykonania 18. mája 2005 a počtom hodín - 5, pričom uvedené úkony nie sú označené, resp. očíslované a súd prvej inštancie sa k nim v odôvodnení svojho rozhodnutia ani nevyjadril. Úkony právnych služieb pod položkami č. 232 a 233 tabuľky nie sú uvedené v odsekoch 49. až 51. odôvodnenia rozhodnutia a nie je preto zrejmé, či ich súd prvej inštancie považoval za preukázané alebo nie. Úkony právnych služieb pod položkami č. 235 a 236 sú zase uvedené v odseku 49. odôvodnenia ako preukázané a zároveň v odseku 51. ako nepreukázané. Žalobcom uplatnené úkony právnych služieb, za ktoré si uplatnil hodinovú odmenu sú uvedené v tabuľke (strana 10 až 33 odôvodnenia rozhodnutia) pod položkami č. 1 až č. 328, pričom niektoré položky obsahujú viacero úkonov právnych služieb. Napríklad pod položkou č. 9 sú uvedené úkony: doplnenie dôkazov k návrhu (sp. zn. 6C/38/04) - konzultácie s klientom, štúdium podkladov, vypracovanie právneho podania. Z odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k tejto položke, ale aj vo vzťahu k ostatným položkám, ktoré súd

prvej inštancie nepovažoval za preukázané ohľadom žalobcovho nároku na odmenu za právne služby, nie je zrejmé, z akých konkrétnych dôvodov súd dospel k takémuto záveru. Rozsudok súdu prvej inštancie je tak v tejto časti nepreskúmateľný. Podľa názoru odvolacieho súdu bude potrebné, aby ku každej žalobcom uplatnenej položke tabuľky (ktorá obsahuje či už jeden, alebo aj niekoľko úkonov právnych služieb) súd prvej inštancie konkrétne uviedol, ktorý úkon právnej služby tej-ktorej položky považuje za dôvodne uplatnený, alebo naopak za nedôvodne uplatnený a z akého dôvodu tak, aby bolo odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie dostatočne určité, zrozumiteľné a tým aj preskúmateľné zo strany odvolacieho súdu.

45. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uzaviera, že považuje za dôvodný odvolateľom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi ako strane sporu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, kam patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Dôvodný je aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, t. j. že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keďže nevykonával relevantné dôkazy (najmä výsluch svedkov a pripojenie spisu sp. zn. 6T/52/2010), ktoré žalobca, na ktorom spočíva dôkazné bremeno, navrhol za účelom riadneho zistenia skutkového stavu veci. Súd prvej inštancie síce konštatoval (v odseku 35. odôvodnenia rozhodnutia), že vykonal dokazovanie čestným vyhlásením Mgr. J. S. z 18. mája 2016, avšak v odôvodnení rozhodnutia sa s týmto dôkazom nijako argumentačne nevysporiadal. Práve Mgr. S. (podľa tvrdenia žalobcu) mala byť prítomná pri odovzdávaní časovej a vecnej špecifikácie žalobcom vykonaných úkonov právnych služieb konateľke spoločnosti WOOD a táto špecifikácia úkonov mala byť aj podkladom pre písomné uznanie záväzku zo strany konateľky dlžníka dňa 13. septembra 2005. Za opodstatnenú považoval odvolací súd aj odvolaciu námietku, že právnym zástupcom žalobcu v spore je právnická osoba BUZINGER & PARTNERS s. r. o., a nie fyzická osoba Mgr. J. S., ktorú žalobca navrhol vypočuť ako svedkyňu, pričom súd prvej inštancie to odmietol, nesprávne poukazujúc na to, že Mgr. S. je právnym zástupcom žalobcu, čo vylučuje, aby v spore vypovedala ako svedok.

46. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti napadnutého výroku II. zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 CSP), v rámci ktorého súd prvej inštancie v naznačených smeroch doplní dokazovanie tak, aby skutkový stav v predmetnej veci bol riadne zistený a tento následne posúdi po právnej stránke. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že za účinnosti CSP sa jedná o prvé (čiastočné) zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v merite veci, keďže predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie z 31. januára 2017 bolo zrušené odvolacím súdom pre vady v doručovaní súdnych písomností, vrátane samotného rozhodnutia z 31. januára 2017.

47. O trovách pôvodného konania a o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 396 ods. 3 CSP).

48. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP a § 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa ustanovenia § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný

opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenie právnej otázky a), pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b), ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424, § 427 CSP).

Podľa ustanovenia § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa ustanovenia § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je: a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisu o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.